

Oslo kommune, en arbeidsgiver jeg ikke vil unne noen

Ansvar for overfallet på meg blir lagt på meg.

Den 15.mai 2014 ble jeg overfalt og skadet for livet av fem elever mens jeg underviste som lektor på Oslo handelsgymnasium. Når jeg våknet av bevisstløshet ringte jeg etter hjelp. Ingen kom. Tre år etter overfallet fortalte kolleger meg følgende: "kort tid etter hendelsen fortalte rektor min tillitsvalg at det var jeg, ved min adferd, som hadde framprovosert overfallet. Tillitsvalgt fortalte så denne versjonen av hendelsen til nåværende og tidligere kolleger på skolen. Videre informerte hun også ledelsen i min fagforening om saken." Først to år senere ble jeg klar over at det verserte alternative historier om drapsforsøket på meg. Jeg ba min avdelingsleder få stopp på denne "baksnakkingen". Men han foretok seg ikke noe.

Senest i Borgarting lagmannsrett den 7.november 2019 forteller overfallslevens kontaktlærer, som lå på sykehus selve overfallsdagen, at det var jeg som overfalt og gikk i strupen på hans elev. Dette til tross for at to rettsinstanser 14.august 2015 og 14.april 2016 fastslo hendelsesforløpet slik jeg opplevde det. Rektor skamroste i sin forklaring denne kontaktlærer, som en utmerket lærer. (Rektor innrømmet på spørsmål fra dommeren, at han aldri hadde overhørt en time til denne læreren). Kontaktlærer gjentok sin beskrivelse av eleven i tingretten og lagmannsretten som en praktelev. En elev som var med på å dempe konflikter i klassen og bidro aktivt til et godt klassemiljø.

Da jeg ikke frivillig forlot min stilling som lektor ved skolen valgte skolen å bagatellisere drapsforsøket, fjerne alt som minnet om meg og demonisere meg.

I MBU møte 11.juni 2014 blir drapsforsøket på meg omtalt som "en uheldig episode". Slik kunne det framstå som støv på en ellers plettfri fasade. Slik kunne man indirekte fortelle at det var flere parter i konflikten og at jeg hadde et stort ansvar for hendelsen.

I oktober 2015, mens jeg var 100% sykemeldt, var jeg innom skolen for å levere en ny sykemelding. Jeg passet på å gå til min arbeidspult for å hente en fagbok. Der fikk jeg se at den var ryddet og mine bøker og notater fjernet. Videre var tre av mine avlåste skap åpnet og alt innehold borte. Jeg spurte min avdelingsleder hvorfor de ikke kunne kontakte meg over telefon slik at jeg selv kunne rydde. "Det hadde vi ikke tid til" var svaret. Men min arbeidspult stod fortsatt tom en god stund. Jeg fant igjen mine ting hulter om bulter i en haug i et låst rom dypt nede i skolen kjeller.

1.mars 2016 presenterte jeg for min avdelingsleder og rektor løsningen på min tilbakekomst som lektor. Min stemme var varig svekket etter overfallet. NAV lånte meg en høyttaler og en mikrofon, slik at min stemme ville bære i klasserommet. Rektor svarte da at "jeg tar en stor risiko ved å sette deg inn igjen i din stilling". Han mente at jeg etter overfallet var mindre skikket til å ha muslimske elever i klassen. Det var jeg, den som var neste drept, som var problemet for skolen. I følge rektor ville jeg ikke tåle muslimske elever mer. Dette var risikovurdering i praksis. Etter 45 år i tjeneste var jeg omgjort til et sikkerhetsproblem.

22.mars 2018 vitner min rektor i tingretten. Han sier bl.a. at jeg mener at *alle muslimer lyver*. En svært krenkende påstand all den stund jeg både har hovedfag i religionshistorie, har spesialisert meg på Islam og har gjort feltarbeid i Marokko i 1979. Jeg var assisterende rektor på St. Paul skole i Bergen (katolsk grunnskole) i årene 1981-

1989. Skolen var kjent for å vise vei i det framvoksende flerkulturelle norske samfunn. Flere muslimske familier valgte å ha sine barn på St. Paul skole, en kristen privatskole fordi vi i følge dem hadde et "respektabelt forhold til Gud".

Ved å sykelliggjøre meg, er det lettere å forsvare sine overgrep mot meg.

1.september 2017 blir jeg uten varsel tatt av faget historie i tredje klasse. Nå var det allment opplest og vedtatt at jeg var en voldelig lærer. Ergo ble mine elever usikre på når og hvordan jeg skulle utøve vold neste gang. Historien om at jeg hadde gått i strupen på en elev hadde festet seg. Jeg ble opplyst over e-post, med kopi til områdedirektøren, at jeg var tatt av faget fordi mine elever opplevde at jeg gikk dem for nær og skapte en utrygg læringsarena. Videre at det fantes et brev som to anonyme elever skulle ha skrevet. Jeg fant senere ut at det var skrevet på min avdelingsleders pc og sendt elektronisk over til rektor som igjen gjorde om filen til en pdf fil.

5.september 2017 ble jeg innkalt til rektor sammen med min avdelingsleder og min tillitsvalgt. Jeg etterlyste en dagsorden hvorpå rektor sier at brevet fra to elever er dagsorden. Jeg spør så hvem disse elevene er, men får svar at de har krav på anonymitet. Et slikt grunnlag for et møte underkjenner jeg og ber om at et nytt møte blir satt opp med en dagsorden jeg kan forholde meg til. Etter møte forteller min tillitsvalgt at det er jeg som velger å eskalere konflikten. Jeg fikk aldri tilbake mine historietimer.

Min fagforenings jurist går inn i saken den 11.oktober 2017, men får ikke gjennomslag for at en slik endring av min timeplan er en arbeidsrettslig inngripen. Skolen har fått hjelp med å fjerne meg ved at en ekstra assisterende rektor blir satt inn. Han og min avdelingsleder møter min fagforeningsjurist og meg til et drøftingsmøte. Her blir jeg bl.a. opplyst av min avdelingsleder at jeg er psykisk ustabil og dermed mindre god som lærer. Den nye ekstra assisterende rektoren presiserer at jeg nok er normal psykisk utenfor klasserommet, men ikke inne. Jeg svarer med at "hvis det er slik at jeg skal vurderes hvorvidt jeg er psykisk frisk, så vil jeg at det blir gjort av kvalifiserte fagfolk".

Dette er noen eksempler på den holdning og tilnærming min arbeidsgiver har til meg i årene etter at jeg nesten mistet livet på min arbeidsplass. Er Oslo kommune Norges verste arbeidsplass?

Clemens Saers